

Treća nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2011.

Nives Madunić Barišić

ISPOD ZVONČIĆA SE RODIO KRALJEVIĆ

Igrokaz za djecu ranog školskog uzrasta - I. do IV. razred

Likovi:

OTAC PAVO / VITEZ OTVORENA SRCA

DJEČAK KREŠO / KRALJEVIĆ DRAKONIJUS VELIČANSTVENI

KRALJICA VILHELMINA OD ZVONČIĆA

OKRUTNA MAJKA / DVORSKA DAMA

SAVJETNIK TEVETIKUS OKRUGLUS / POLICAJAC U PARKU

DVORJANIN 1

DVORJANIN 2

PRVI PRIZOR

(Otac i Dječak na sceni. U dubini različite stvari s glomaznog otpada. Naprijed klupa iz parka. Dječak ima razbijeno koljeno, poderan džep i raščupanu kosu. Izgleda kao da se s nekim upravo potukao. Jedna mu je noga kraća od druge pa šepa kad hoda i tako tijekom cijele predstave.)

OTAC *(iznervirano spušta dječakovu školsku torbu na klupu):* Daj sjedni ovdje... Tako...

(Dječak sjeda i šuti. Gleda svoje nožne prste dok mu se ramena lagano tresu. Ne odgovara na Očeva pitanja, ali Otac je očigledno već naučen na Dječakovu šutnju.)

OTAC *(umirujuće):* Boli? Ne? Da? Nije strašno... očistit ćemo i do sutra ćeš biti kao nov...

(Otac ugleda otkinuti džep.)

OTAC: Ali... Ma ne. *(Odmahuje glavom jer mu je već svega pomalo dosta.)* Pa zar opet? Tko ti je to...? Dobro, Krešo, što je opet bilo? ... Meni je toga stvarno dosta...

(Dječak počinje lupkati nogom po limenci koja stoji bačena uz klupu.)

OTAC *(sjedne do Dječaka na klupu):* Slušaj, morao bi konačno naći prijatelja. Pravog, nekog vršnjaka... Zar je to tako teško? *(Iznervirano)* Daj pusti tu limenku! Govorim ti ozbiljne stvari!

(Dječak prestaje lupkati, ali i dalje zuri u svoja stopala.)

OTAC: Vidi, sine... ponekad moraš... moraš biti malo... kako da kažem... ne možeš uvijek sve po svom... ideš ljudima na živce... mislim, ne ideš na živce meni... i mami... ali nisi uvijek okružen ljudima koji te vole... bilo bi dobro kada bi se barem pokušao uklopiti.

(Tišina.)

OTAC: Ti mene uopće ne slušaš, je l' da? Ma nema veze... Hajdemo mi odigrati jednu mušku... Sviđa ti se ta limenka? 'Oćeš nogač? Vidi... vidi... daj... vidi kako driblam... vidi... evo dodajem ti je... daj sine... potrči... evo...

(Otac šuta limenku naokolo, a Dječak gleda bez riječi. Ustane pa koji put nevjesto šutne limenku, ali onda odjednom na onom glomaznom otpadu ugleda neke druge predmete: lonac, plastičnu bocu omekšivača, staklenu bocu ... stavi ih pred sebe, sjedne i počne po njima udarati kao po bubnjevima proizvodeći skladan ritam i zvukove.)

(Otac odgurne limenku ustranu i gleda Dječaka.)

OTAC: Dobro, nogač ti očito nije zabavan... a nešto drugo...

(Dječak pogleda Oca pa nastavi lupkati po loncu i bocama. Odjednom Otac dogradi plastičnu bocu omekšivača i počne se njome igrati kao da je lutka – kako je Dječak lupne, ona zajauče. Dječak se tome počinje smijati.)

OTAC *(izmijenjenim glasom kao lutka):* Auč... jao... ojoj... ajajaj... jej...

(Dječaku se igra sviđa pa navodi Oca da animira i ostale predmete: lonac, staklenu bocu... Otac jauče, smije se i uzmiče dječakovim udarcima... No, Dječak počinje udarati sve jače.)

OTAC *(ljutito):* Krešo! Prestani! Što ti je? To stvarno boli... Udario si me po prstu! Ma daj, idemo doma...

(Otac ljutito odbaci plastičnu bocu i okrene se.)

(Dječak na otpadu ugleda staru odbačenu fotelju. Ode do nje i sjedne na nju. Hrabro gleda u Oca.)

OTAC: Idemo!

(Otac se okreće i ugleda Dječaka koji sjedi na fotelji.)

OTAC: Ma, daj... *(pomalo umorno):* Što opet izvodiš... *(oštro)* Krešo, idemo kući!

DJEČAK *(odlučno):* Ne!

OTAC: Krešo, nemoj me naljutiti!

DJEČAK *(još odlučnije i glasnije):* Ja sam kraljević!

OTAC *(popustljivije):* Dobro, kraljeviću, ustaj sada sa svoga prijestolja i kreni!

DJEČAK: Ne! Ja sam kraljević i ovo je moje kraljevstvo.

OTAC *(nasmije se):* Pa i nije ti neko kraljevstvo... malo smrdi...

DJEČAK: Ne! *(Razmišlja trenutak.)* Samo... nedostaju zvončići...

OTAC: Zvončići? Meni se čini da tebi nedostaju kruna, žezlo, plašt, a možda i... i ... *(Otac pronalazi drvenu vješalicu za kapute i postavlja je uz dječakov stolac.)* Tako. Nedostajao ti je stražar...

DJEČAK: Stražar?

OTAC: Da... i dvorjani ti nedostaju...

(Otac dovlači predmete i slaže ih pred Dječaka.)

DJEČAK: Dvorjani?

OTAC: I... oni... oni fanfaristi!

DJEČAK: Tko su to fanfaristi?

OTAC: Ne znam je li se baš zovu fanfaristi... ali... znaš li što su fanfare?

DJEČAK: Misliš na one trubice na dvoru kao u Tomu i Jerryju?

OTAC *(uzima nekakvu cijev i trubi kroz nju):* Aha...

DJEČAK: Fali ti zastavica...

OTAC: Imaš pravo, zastavica... *(Otac priveže komad rupca na kraj trubice i nastavlja oponašati fanfare.)*

(Dječak na otpadu pronalazi staklenu bocu i puhne u njezin rub... potom pronalazi neku konzervu koja zveckta jer je ispunjena kamenčićima... Otac uzima lonac i okreće ga naopako pa udara po njemu štapićem, uzima plastičnu zdjelu pa po njoj bubnja dlanovima kao po bubnju... zajedno pronalaze drvenu rifljaču za rublje, čegrtaljku... Istovremeno i naizmjenično udaraju po svemu i proizvode veliku buku, ali to ih zabavlja... smiju se... Otac se klanja Dječaku, a Dječak glumi kraljevića... Otac konačno veselo zagrlji sina....)

OTAC: Ovo je bilo odlično! Baš smo se dobro zabavili... da nas mama vidi... joj da zna kako kopamo po smeću... Hajdemo, sada...vrijeme je da idemo doma!

DJEČAK *(otme se ocu iz zagrljaja i skoči na svoje prijestolje):* Ja sam kraljević iz Kraljevstva Zvončića i naređujem ti da ostaneš!

OTAC: Krešo, ali... mama će se...

DJEČAK: Ja sam kraljević Drakonijus Veličanstveni, nakloni mi se, ti podaniče moj! Smjestaj! I prestani brbljati!

OTAC: Ali...

DJEČAK: Govorit ćeš kada ti ja to dopustim!

(Otac pogleda na ručni sat i zaključi da još ima vremena. Pogne glavu, klekne na jedno koljeno i nakloni se kraljeviću, potom se osvrne oko sebe da vidi promatra li ga tko u parku. Nema nikoga na vidiku pa se Otac postupno prepušta igri i više se ne osvrće s nelagodnom.)

DJEČAK: Odlično. Sada se ponašaš kao podanik Drakonijusa Veličanstvenog! Kako ti je ime, podaniče moj?

OTAC: Ime mi je Pavo.

DJEČAK: Zanimljivo, ti znači nisi iz ovoga kraljevstva?

OTAC: Ne... ja sam došao ... ja sam došao iz ...

DJEČAK: Ti si došao iz kraljevstva iza Kraljevstva Zvončića, zar ne?

OTAC: Zapravo da... Kako znaš?

DJEČAK: Znam jer sam i ja došao odande.

OTAC: Ti?

DJEČAK: Hoćeš li da ti ispričam svoju priču?

OTAC: Je li smiješna?

DJEČAK: Prije bih rekao da je tužna... Ja sam tužni kraljević...

OTAC: Ja se bojim tužnih priča.

DJEČAK: Zašto?

OTAC: Jer ne volim plakati.

DJEČAK: Ni ja. A plačeš li često?

OTAC: Ja nikada ne plačem.

DJEČAK: Zašto?

OTAC: Pa zato što...

DJEČAK: Zato što si jako usamljen i kad bi plakao, to ionako nitko ne bi primijetio...

OTAC: Ali...

DJEČAK: Sada ću ti ispričati moju priču. Poslušaj!

DRUGI PRIZOR

(Glazba.)

(Svjetlo osvjetljava Dječaka koji i dalje sjedi na fotelji. Otac je sjeo pod njegove noge i sluša oslonjen o Dječakovo koljeno. Dječak ga lagano miluje po kosi.)

DJEČAK (*pripovijeda*): U davna, daleka vremena, kada sam ja još bio zrno života nošeno vjetrom sudbine, moja je majka čeznula za djetetom....

(Svjetlo osvjetljava Kraljicu koja šeće gore-dolje - to je glumica koja na sebi ima kostim u obliku predmeta s glomaznog otpada – može to biti recimo samostojeća svjetiljka s cifrastim zlatnim obodom...)

KRALJICA: Ah... kako bih rado imala dijete... sasvim maleno ili sasvim veliko... bilo kakvo, samo da je dijete....

DJEČAK (*pripovijeda*): U ta ista stara, davna i minula vremena moja je druga majka imala dijete i govorila je:

(S druge strane svjetlo osvjetljava Majku koja drži u rukama zamotak i hoda gore dolje – to je glumica u kostimu odbačene frizerske haube za sušenje kose.)

MAJKA: Što ću s ovim djetetom? Ne izgleda kao druga djeca... Ne plače kao druga djeca... Ne spava kao druga djeca... Toliko je drugačiji da ga se bojim...

DJEČAK (*pripovijeda*): Koračale su majke gore-dolje... Danonočno. Moja majka po svome dvorcu, a moja prava majka po svojoj kolibi... Jedne mračne ljetne noći, dok se mjesec skrivao iza zemljine sjene, moja prava majka šuljala se iz svoje kolibe i odnijela me do ruba susjednog kraljevstva. Položila me u travu ispod grma bijelih zvončića i otišla.

(Majka izlazi iz svojeg snopa svjetlosti i šulja se kroz mrak. Dolazi do grma s bijelim zvončićima - to je odbačeni kristalni luster - i tamo ostavlja zamotak. Bez osvrtnjanja odlazi. Zamotak ostaje u polumraku.)

MAJKA: Tako... ovdje ću te ostaviti, pa što bude... za takve kao ti bolje je da se odmah suoče sa svijetom...

(Otac podiže glavu s Dječakovih koljena i ozbiljno ga gleda.)

OTAC: Čekaj, čekaj, meni tu nešto ne štima... Mame se ne boje svoje djece.

DJEČAK: Misliš?

OTAC: Normalne mame se sigurno ne boje svoje djece.

DJEČAK: A možda u tom drugom kraljevstvu ne žive normalni ljudi...

OTAC: Meni ona izgleda kao svi drugi.

DJEČAK (*trenutak razmišlja, a onda se dosjeti*): Ne znam ali... (*ljutito*): Ma ne prekida me... priča još skoro nije ni počela, a ti već nešto zapitkuješ... Šuti i slušaj!

(Dječak nastavlja pripovijedanje.)

DJEČAK *(pripovijeda)*: Smjenjivale su se noći s danima, a nad malim zamotkom cvjetici su pjevušili tihu uspavanku.

(Stakalca s odbačenog lusteru proizvode nježnu glazbu dječje uspavanke, trepere, njišu se i sjaje...)

DJEČAK *(pripovijeda)*: Niz nježne listiće kapala je rosa, a niz glavice slatki nektar, i maleni je dječak rastao ispod zvončića.

(Svjetlo naglo osvijetli Kraljicu.)

DJEČAK *(pripovijeda)*: Jednoga dana Kraljica više nije mogla podnijeti tugu i odlučila je otići.

KRALJICA: Tuga je neizdrživa... ruke su mi prazne a srce će puknuti bez ljubavi... idem... idem... idem...

(Kraljica izlazi iz svojeg snopa svjetlosti - gotovo se sudara s Dječakom.)

KRALJICA: Tko si ti?

DJEČAK: Ne znam.

KRALJICA *(nježno)*: Gdje ti je majka?

DJEČAK: Odavno je otišla.

KRALJICA *(zabrinuto)*: Otišla? Nitko ne bi smio biti bez majke...

DJEČAK: Hoćeš li ti biti moja majka?

KRALJICA *(oduševljeno)*: Hoću li? Hoću li? Hoću li?

DJEČAK: Prestani ponavljati riječi i igraj se sa mnom.

KRALJICA *(razdragano)*: Igrati se... da... sve što želiš... sine moj!

(Dječak i Kraljica uhvate se za ruke i zaplešu.)

DJEČAK *(pleše i pripovijeda)*: I tako sam postao kraljević. Majka me povela u dvorac. Hajde, pomogni mi napraviti dvorac.

(Otac i Dječak uzimaju stvari s glomaznog otpada i slažu kraljevsku dvoranu, vrt, fontanu i slično... Kraljica svilenim rupčićem briše prašinu s onoga što oni postavljaju.)

OTAC: Jesi li zadovoljan? Možda bismo mogli ovo pomaknuti ovdje? A ta stara guma... možda nam ne treba...

(Otac želi odbaciti natrag na otpad staru automobilsku gumu.)

DJEČAK: To nije stara guma, to je zdenac... Zar ne vidiš? A ovo je žabica...

(Dječak smota staru čarapu i postavi je na rub gume.)

OTAC: Joj, oprost i nisam primijetio... Ovo je znači kraljevski vrt...

DJEČAK: Da... ovo je vrt... pa vidiš da imamo i vrtnu klupu *(dječak pokazuje na preokrenuti hladnjak)*.

OTAC: A ovo ovdje je onda glavna dvorana...

DJEČAK: Da, s prijestoljem... moramo još samo napraviti spavaonicu za kraljevića...

OTAC: Može ovdje...

(Otac pokazuje klupu iz parka.)

DJEČAK: Pa... ma dobro... nije baš nešto, ali neka ti bude...

OTAC: Nije baš nešto, ma nemoj... A ako malo ukrasim... ovako... ovako... i ovako recimo...

(Otac donosi razne predmete i stavlja ih oko klupe uređujući postelju i sobu u dvorcu.)

DJEČAK: Svaka čast... To sada nalikuje na pravu kraljevsku spavaonicu... hajdemo sada nastaviti s pričom.

TREĆI PRIZOR

(Na scenu ulaze savjetnik Tevetikus Okruglus, jedna Dvorska dama i dva dvorjanina. Tevetikus ima kostim odbačenog televizora, Dvorska dama je modni časopis koji stalno mijenja stranice, Prvi dvorjanin je usisivač na kotačićima, a Drugi dvorjanin je stolac na ljuljanje.)

(Glumci se koriste svojim kostimima tako da kližu, rolaju, ljuljaju se ili se u njih po potrebi uvlače tijekom radnje.)

TEVETIKUS (hinjeno): Draga moja i mila Kraljice, što ste to sada naumili?

KRALJICA: Ništa, dragi moj Tevetikuse. Ništa.

TEVETIKUS: A što je onda ovo?

(Svi obilaze oko Dječaka kao da je eksponat u muzeju.)

KRALJICA (*ponosno*): Ovo je moj sin.

(Tevetikus se smije.)

KRALJICA (*zbunjeno*): Pronašla sam ga...

TEVETIKUS I DVORJANI (*smiju se i ponavljaju*): Pronašla? Ha?

KRALJICA: Ispod zvončica... da... da...

(Dvorska dama se jako naginje nad Dječaka. Uskoro ga svi pipkaju, zagledaju, unose mu se u lice, okreću ga i razgledaju sa svih strana...)

DVORSKA DAMA (*ozbiljno*): Da nije bolestan?

KRALJICA (*smireno*): A ne, sasvim je normalan dječak... baš kako treba... veseo, pomalo nestašan, drag i umiljat...

TEVETIKUS (*ozbiljno*): Dječaci ne trebaju biti umiljati!

KRALJICA (*radosno*): On može biti kakav želi!

DVORSKA DAMA (*odlučno*): Trebalo bi smjesta pozvati dvorske liječnike da maloga pregledaju... Tko zna otkuda je i što sve prenosi...

KRALJICA: Ma ne... rekla sam vam, s njim je sve u redu...

DVORSKA DAMA (*sumnjičavo*): Ima velika usta.

DVORJANIN 1: A meni se čini da su njegove uši nenormalno male ...

DVORSKA DAMA: Za uši ne znam, ali diše dvostruko brže od nas...

KRALJICA (*zaštitnički*): Plašite ga... naravno da diše brzo!

DVORSKA DAMA: Pogledajte, zatvorio je oči! To sigurno nešto znači.

KRALJICA (*ljutito*): Prestanite!

TEVETIKUS (*prijetvorno*): Mila moja, nemojte se uzbuđivati! Mi se brinemo...

KRALJICA (*ljutito*): Brinete?

TEVETIKUS (*prijetvorno*): Volimo vas pa se brinemo za vas.... ne bismo željeli da vas netko iskoristi... Svi znamo za vašu boljku...

KRALJICA (*ljutito*): Kakvu boljku?

TEVETIKUS: Pa tu vašu opsjednutost djecom...

DVORSKA DAMA: Uopće ne znam što je u tome tako romantično... Djeca sline, piške, kakaju, viču, tuku se i općenito su dosadna!

TEVETIKUS: Dopustit ćemo vam tu vašu malu slabost... zabavite se... zadovoljite... nauživajte toga dječaka... a kada vam dosadi, riješite ga se...

KRALJICA: Govorite o njemu kao da je kućni ljubimac...

DVORSKA DAMA: Nikada nisam imala smisla za kućne ljubimce...

TEVETIKUS: Što ono djeca vole? Bombone? *(Obraća se Dječaku.)* Sutra ću ti donijeti bombon, maleni!

DVORSKA DAMA: Bomboni su, po mome mišljenju, precijenjeni...

DVORJANIN 2: Ja volim bombone!

(Odlaze. Dvorjani zastaju na prosceniju točno nasuprot Ocu i Dječaku pa se nekoliko trenutaka došaptavaju, upirući prstom u Dječaka.)

OTAC *(ljutito):* Kakvi moroni!

DJEČAK: Pošteno su me prestrašili!

OTAC *(nesigurno):* Oni? Ma! Ne moraš ih se bojati...

DJEČAK: Nisam baš siguran... Vidi...

(Dva Dvorjanina šapću i osvrću se kao da se boje.)

DVORJANIN 2: I što ti misliš o svemu ovome?

DVORJANIN 1: Što? Zar bih trebao nešto misliti?

DVORJANIN 2: Taj mali? Ne čini ti se čudan?

DVORJANIN 1: Ne znam... A zar bi mi trebao biti čudan?

DVORJANIN 2: To se i ja pitam... Još nisam siguran što savjetnik Tevetikus misli o svemu tome....

(Glazba.)

ČETVRTI PRIZOR

(Dječak leži u postelji, ali ne može zaspati. Kraljica sjedi do njegova uzglavlja i lomi prste od brige.)

KRALJICA: Spavaj, sine, spavaj... moraš se odmoriti...

DJEČAK: Hoćeš li mi pjevati?

KRALJICA: Hoću li? Naravno. Slušaj!

(Glazba.)

(Kraljica pjeva uspavanku. Čini se da je Dječak usnuo. Ona lagano ustaje i želi otići.)

DJEČAK: Kamo ćeš?

KRALJICA: Mislila sam da spavaš.

DJEČAK: Lijepo pjevaš, ali to nije ta uspavanka.

KRALJICA: A koju bi ti uspavanku htio?

DJEČAK: Zvončiče...

KRALJICA: Ne razumijem...

DJEČAK: Uspavanku koju su mi pjevali zvončiči pod kojima sam se rodio.

KRALJICA: Nisi se rodio pod zvončičima. Tamo te je ostavila neka okrutna žena.

DJEČAK: Tamo sam se ponovno rodio.

KRALJICA: Mislila sam da si se ponovno rodio kada sam te ja pronašla.

DJEČAK: Ne, tada sam postao sretan.

KRALJICA: Uvijek znaš reći pravu riječ. Kako to?

DJEČAK: Ne mogu spavati bez uspavanke bijelih zvončiča.

KRALJICA: Moram nešto učiniti... Okrenut ću svijet naglavačke i naučit ću pjevati tu tvoju uspavanku. Ti moraš spavati!

(Kraljica odlazi do prijestolja, zamišljena.)

(Otac izviruje iza Dječakova kreveta i sjeda na rub postelje.)

OTAC: Je li uspjela?

DJEČAK: Okrenuti svijet naglavačke?

OTAC: Zar se to može?

DJEČAK: Ne znam... ali mislim da su to samo riječi... No, Kraljica se doista trudila...

OTAC: Hoćeš reći da koji put ni ljubav nije dovoljna...

DJEČAK: Pogledaj!

(Dva Dvorjanina stoje u kutu i šapuću dok Kraljica tužno sjedi na prijestolju s glavom među dlanovima.)

DVORJANIN 1: Ja sam odmah znao da s malim nešto ne valja...

DVORJANIN 2: Ma i ja... ali nisam se usudio to glasno izreći.

DVORJANIN 1: Jesi vidio kako kraljević ima čudne ruke?

DVOJRAJNIN 2: Za ruke ne znam, ali zato ima strašno velike palčeve. To znam pouzdano jer mi je rekao kraljevski rukavičar.

DVORJANIN 1: On?

DVORJANIN 2: Radio je malome rukavice po mjeri i, zamisli, palac mu je dugačak ni više ni manje nego točno tri centimetra.

DVORJANIN 1: Ni više ni manje, nego tri centimetra, kažeš... Auuuu..

(Kraljica ustaje s prijestolja i poziva jednog od dvojice dvorjana.)

KRALJICA (oduševljeno): Znam što ćemo.

DVORJANIN 2: Znete?

KRALJICA: Naređujem vam da odete do ruba našega kraljevstva i donesete ovamo te zvončice. Slušat ću ih i naučit ću tu uspavanku.

DVORJANIN 2 (uslužno): Kako želite, Vaše Veličanstvo.

KRALJICA (ponosno): To je odlična ideja.

(Dvorjanin 1 odlazi do Dvorjanina 2.)

DVORJANIN 1: Što je htjela?

DVORJANIN 2: Ma to je čisto ludilo, zamisli, želi da joj donesem zvončice da ih sluša...

DVORJANIN 1: Zvončice? Kakve zvončice?

DVORJANIN 2: Cvijeće.

DVORJANIN 1: Može li se slušati cvijeće?

DVORJANIN 2: Ma ne, glupane jedan!

DVORJANIN 1: Zapravo i ja sam mislio da ne, samo nisam bio siguran... ona je kraljica...

DVORJANIN 2: Bila kraljica ili ne, sasvim je sigurno skrenula s uma.

DVORJANIN 1: I? Što ćeš poduzeti?

DVORJANIN 2: Pa otići ću po zvončiče.

(Dvorjani nestaju sa scene.)

OTAC: Ne sviđa mi se ova tvoja priča!

DJEČAK: Zašto?

OTAC: Izaziva nemir u meni...

DJEČAK: Drhti ti trbuh?

OTAC: Da, i dođe mi da zatvorim oči i vičem na sav glas!

DJEČAK: Ja to radim svaki puta kada se bojim.

OTAC: I onda se prestaneš bojati?

DJEČAK: Ne.

OTAC: Pogledaj, onaj Dvorjanin se već vraća...

(Dvorjanin 2 donosi nekoliko stakalaca s odbačenog lustera – to su zvončiči koje predaje Kraljici.)

DVORJANIN 2: Vaše Veličanstvo, zvončiči. Kamo da ih odložim?

KRALJICA: Oh, divno... dajte ih... samo dajte... ja ću ih uzeti... Tako...

(Dvorjanin 2 ostaje po strani i promatra, a Kraljica sjeda ispred zvončiča i promatra ih, naginje glavu kao da osluškuje. Dječak dolazi do Kraljice, legne na pod, stavi joj glavu u krilo i zatvori oči.)

KRALJICA: Ništa ne čujem.

DJEČAK: Ne?

KRALJICA: A ti?

DJEČAK: Da... Sada ću spavati...

KRALJICA: Hoćeš li?

(Dječak šuti. Kraljica ga miluje po kosi, a on spava.)

(Glazba.)

PETI PRIZOR

(Kraljica odlazi sjesti na prijestolje, a Dječak prilazi Ocu.)

OTAC: Hoće li sada biti sretan kraj?

DJEČAK: Kraj je još daleko i ne čini mi se da će biti sretan.

OTAC: Ja želim sretan kraj.

DJEČAK: To je za djevojčice.

OTAC: Za djevojčice? Kako to misliš?

DJEČAK: Pogledaj Kraljicu... ona je uvjerenjena da svaka priča mora imati sretan kraj... to su ti ženske.

OTAC: A muški, što je s njima?

DJEČAK: Oni su navikli na nevolje... bit će tu još nevolja... recimo sada kada se pojavi onaj stvarno zločesti čarobnjak i mutikaša Tevetikus Okruglus.

OTAC: Otkuda se on stvorio?

DJEČAK: Iz najmračnijeg kuta dvorca...

(Savjetnik Tevetikus dolazi strašno ljut. Kraljica se vidno uplaši.)

TEVETIKUS: A što sam ti ja rekao?

KRALJICA: Dobro znam što si mi rekao, ali nije još sve gotovo.

TEVETIKUS: Djeca su najobičnija gnjavaža...

KRALJICA: Nije istina...

TEVETIKUS: Mali će umrijeti ako ne bude spavao...

KRALJICA: Spavat će...

TEVETIKUS: Gdje?

KRALJICA: Ispod zvončiča!

TEVETIKU: Draga moja i premila kraljice, sve si već pokušala, zar ne? Pokušala si naučiti tu uspavanku. Nije išlo...Onda si pokušala zasaditi zvončiče ovdje u dvorcu, no ni to ti nije pošlo za rukom....

KRALJICA: Uvijek uvenu... ne znam zašto... rastu samo tamo na rubu Kraljevstva...

TEVETIKUS: Moraš ga se riješiti.

KRALJICA: Koga?

TEVETIKUS: Ako umre ovdje bit, će to strašna gnjavaža za sve!

KRALJICA: Neće umrijeti. Odvest ću ga tamo gdje sam ga pronašla... Tamo će spavati....

TEVETIKUS: Što?

KRALJICA: On je dobar i drag dječak, ljudi ga vole... razumjet će...

TEVETIKUS: Posve je nedopustivo da jedan kraljević spava poput prosjaka na cesti pod vedrim nebom....

KRALJICA: Napraviti ćemo mu šator.

TEVETIKUS: Netko bi ga mogao napasti..

KRALJICA: Imat će stražare.

TEVETIKUS: To je neprimjereno.

KRALJICA: Kada je u pitanju nečiji život, stara pravila više ne vrijede!

TEVETIKUS: On ne može spavati i time unosi nemir među ljude.

KRALJICA: Riješit ću to.

TEVETIKUS: I bolje ti je, jer gubim strpljenje...

KRALJICA: Uskoro ću to riješiti.

(Tevetikus odlazi ljutito! Kraljica odlazi do kraljevićeve postelje, iz džepa izvlači nekoliko zvončiča i zazvoni njima. Dječak sklapa oči i tone u san. Kraljica ga miluje po kosi.)

(Otac dolazi do njih i gleda ih.)

OTAC (*šapće*): Spava?

KRALJICA: Napokon.

KRALJICA: Pogledajte ga kako je divan... spava... divan je, zar ne?

OTAC (*nježno*): Izgleda kao moj sin.

KRALJICA: Imate sina? Blago vama.

OTAC: Da... divan je dječak i baš kao i vaš... poseban...

KRALJICA: Ja sam uvijek mislila da su sva djeca posebna...

OTAC: Sigurno se još nešto može učiniti...

KRALJICA: Kako to mislite?

OTAC: Sigurno postoji neki način da se kraljeviću pomogne...

KRALJICA: Ne znam... Možete li i vi razmisliti?

OTAC: Hoću... Obećavam... razmislit ću...

KRALJICA: A tko ste vi, uopće?

OTAC: Ja? (*jednostavno*): Ja sam Otac.

KRALJICA (*s osmijehom razumijevanja*): Da, naravno.

(*Otac odlazi.*)

ŠESTI PRIZOR

(*Dječak se budi. Pokazuje na dvorjane.*)

DJEČAK: Dok vi ugodno čavrljate, oni tamo spletkare.

DVORJANIN 2: Zašto si donio te zvončice?

DVORJANIN 1: Pa Kraljica mi je naredila da joj ih donesem.

DVORJANIN 2: Sada je spavao.

DVORJANIN 1: Ali sasvim malo.

DVORJANIN 2: I malo je puno ako ga se želimo riješiti. Kada te ponovno pošalje po zvončice, reci ćeš da ih više nema.

DVORJANIN 1: Ja ne znam lagati.

DVORJANIN 2: I nećeš morati lagati. Tevetikus Okruglius je objavio da su zvončići otrovni i da ih moramo uništiti. Vojnici su već poslani... konačno imaju što raditi. Već godinama samo leže i spavaju. Da si ih samo vidio kako su poskočili kada su dobili zadatak, i to još na granici našega Kraljevstva.

KRALJICA (*maše rukom i doziva Dvorjanina*): Hej ti... trebam te ponovno...

DVORJANIN 1: Vaše Veličanstvo?

KRALJICA: Poći ćeš i donijeti mi novi stručak zvončića.

DVORJANIN 1: Ali ja... ne mogu...

KRALJICA : Zašto? Zar si bolestan?

OTAC (*zadihan dotrči*): Evo... ove sam uspio spasiti...

KRALJICA: Spasiti?

OTAC: Vaši su ih vojnici sve pogazili... ove sam uspio spasiti...

(*Ulazi Tevetikus Okruglus. Iza njega Dvorska dama.*)

KRALJICA (*zabrinuto*): Što se to događa? Tko je probudio vojnike bez moga znanja?

TEVETIKUS (*grubo*): To je u najboljoj namjeri... Tebi već neko vrijeme nije dobro... Ne rasuđuješ normalno...

DVORSKA DAMA: Tko je ovaj?

KRALJICA (*uplašeno*): Što si učinio?

TEVETIKUS: Ono što sam morao...

OTAC: Dao je počupati sve zvončice!

KRALJICA (*očajno*): Što si učinio?

TEVETIKUS (*hladno*): Tako će biti najbolje.

KRALJICA: Ne trgajte zvončice!

TEVETIKUS: Rekao sam ti da se riješiš maloga...

OTAC: Ali ovo je Kraljevstvo Zvončića, ne možete uništiti zvončice... Ništa neće biti kao prije...

TEVETIKUS: Vodite ga...

OTAC: Mene?

(Dvorjani hvataju pod ruku Oca i počinju ga vući.)

DVORJANIN 1: Hajde, druškane.

DVORJANIN 2: Hajde, hajde, nemoj se čuditi... mi ovdje ne volimo mutikaše...

OTAC: Hej... recite im... Kamo me vodite?

DVORJANIN 1: Da, kamo ćemo s njim?

TEVETIKUS: Za sada ćemo te samo prognati iz našega Kraljevstva, ali ako se vratiš, završit ćeš u tamnici...

DVORJANIN 2: Zar mi imamo tamnice?

KRALJICA: Odavno ih već nemamo...

TEVETIKUS: Ako budu potrebne, izgradit ćemo ih...

(Oca guraju sa scene u gledalište. Kraljica klone na prijestolje. Dvorjani na smetlištu uništavaju zvončice... Tevetikus odlazi do Dječaka, podigne mu ruku i pusti da slobodno padne... Dječak je posve malaksao... Otac iz džepa izvlači malo zvončica i sakriva ih na samom rubu Kraljevstva... Kada se sve utiša, zovne Kraljicu zviždukom... Ona dolazi do ruba Kraljevstva.)

OTAC (šapće): Dosjetio sam se...

KRALJICA (uplašeno): Vi? Opet... nastradat ćete ako vas pronađu...

OTAC: Dječak? Može li hodati?

KRALJICA: Ne znam...

OTAC: Pošaljite ga k meni...

KRALJICA: Ali...

OTAC: Ako ga želite spasiti, morat ćete mi vjerovati i učiniti kako sam vam rekao...

KRALJICA: A što još mogu izgubiti... Poslušat ću vas...

OTAC: Samo pazite da ga nitko ne slijedi...

KRALJICA: Idem po njega... nadam se da ima još toliko snage...

SEDMI PRIZOR

(Dok Kraljica na Dječaka navlači neku jutenu vreću, dva dvorjanina šapću u polumraku.)

DVORJANIN 2: Znaš, ne sviđa mi se to što smo se toliko izložili...

DVORJANIN 1: Tevetikus nam je obećao da ćemo postati pravi vitezovi kada on postane kralj.

DVORJANIN 2: A što ako njegov plan ne uspije?

DVORJANIN 1: Kako ne bi uspio...

DVORJANIN 2: Kraljica je...

DVORJANIN 1: Kraljica će Tevetikusu prepustiti prijestolje...

DVORJANIN 2: Ma ja ipak nekako mislim da bismo trebali igrati pametnije...

DVORJANIN 1: Kako misliš, pametnije od ovoga? Meni se čini da je ovo više nego pametno ...

DVORJANIN 2: Ma vraga je pametno... Moramo se mi za svaki slučaj sprijateljiti s Kraljicom i malim...

DVORJANIN 1: Kako to misliš sprijateljiti?

DVORJANIN 2: Vidi što imam u džepu?

DVORJANIN 1 : Što je to?

DVORJANIN 2: Sjemenke.

DVORJANIN 1: Sjemenke... Za grickanje?

DVORJANIN 2: Ma ne, budalo. Sjemenke za sadnju.

DVORJANIN 1: Sadnju, ali zašto?

DVORJANIN 2: Kako bi Kraljica pomislila da smo joj nas dvojica prijatelji.

DVORJANIN 1: Ma ništa ja tebe ne razumijem.

DVORJANIN 2: Ovako... ovo su sjemenke zvončića ...

DVORJANIN 1: Zvončića koje smo upravo izgazili i počupali?

DVORJANIN 2: Da, tih zvončića... dat ćemo ih Kraljici da ih potajno zasadi...

DVORJANIN 1: Ali onda će kraljević moći spavati...

DVORJANIN 2: Joj budaletino... znaš li ti koliko treba da jedna biljka izraste pa da prolista pa onda tek procvjeta....

DVORJANIN 1: Ne znam..

DVORJANIN 2: I vidi se... Potrebno je barem nekoliko tjedana, ako ne i mjeseci... a do tada će kraljević već biti... *(pokaže rukom kao da je mrtav).*

DVORJANIN 1: Ne razumijem...

DVORJANIN 2: A što sada ne razumiješ?

DVORJANIN 1: Pa to što si učinio rukom.

DVORJANIN 2: Ma slušaj, jesi li ti sa mnom ili ne?

DVORJANIN 1: Jesam, apsolutno, uvijek, bez sumnje...

DVORJANIN 2: To znači da mi vjeruješ i onda kada ništa ne razumiješ?

DVORJANIN 1: Tako je... sto posto ti vjerujem...

DVORJANIN 2: Onda je sve u redu... Onda je tvoj zadatak samo da držiš jezik za zubima i kada ja govorim, ti samo mudro kimaš glavom, ali ništa ne govoriš, ni da bi zucnuo...

DVORJANIN 1: Ni da bi zucnuo...

DVORJANIN 2: E dobro... onda smo se dogovorili... Idemo onda do Kraljice...

DVORJANIN 1: Sada?

DVORJANIN 2: Zašto ne sada?

DVORJANIN 1: Pa sada je mrkla noć.

DVORJANIN 2: Svi tajni poslovi dogovaraju se upravo usred mrkle noći, zar si zaboravio?

DVORJANIN 1: Moram ti priznati da to nisam ni znao...

(Kraljica upravo ispraća Dječaka kada joj s leđa dolaze dvorjani. Dok Dvorjanin 2 šapće nešto Kraljici, Dvorjanin 1 zaviruje u tamu iza njezinih leđa... Dječak odlazi do ruba scene - na rub Kraljevstva...)

OTAC (zabrinuto): Jako loše izgledaš...

DJEČAK: Što ćemo sada?

OTAC (*odlučno*): Sada ja preuzimam tvoju priču!

DJEČAK: Ali ne možeš...

OTAC: Ti ćeš se sakriti... ovdje...

(*Otac pokazuje šaku zvončića.*)

DJEČAK (*iznenađeno*): Zvončići?

OTAC (*s osmjehom*): Da... sakrio sam ih za tebe... legni... Spavaj i skupi snagu...
trebat će ti...

DJEČAK: Za što?

OTAC: Za borbu!

DJEČAK (*oduševljeno*): Pravu?

OTAC (*veselo*): Još i kakvu! Vidjet ćeš!

DJEČAK (*sretno*): To mi se sviđa.

OTAC: Spavaj sada. Ja ću stražariti.

(*Glazba.*)

OSMI PRIZOR

(*Otac dolazi do Kraljice koja sjedi na prijestolju s licem među dlanovima.*)

KRALJICA (*zabrinuto*): Kako je?

OTAC (*nestrpljivo*): Imam plan.

KRALJICA: Moj sin?

OTAC: Dobro je....

KRALJICA (*odlučno*): Želim ga vidjeti!

OTAC: Kasnije..

KRALJICA: Ne mogu čekati!

OTAC (*nervozno*): Slušaj ti, ženska glavo, sada imamo pametnijeg posla od gledanja usnulog dječaka!

KRALJICA (*iznenađena tonom*): Kako...

OTAC: Moramo srediti onog gnjusa Tevetikusa!

KRALJICA: Ali kako?

OTAC: E pa o tome se i radi! Imam plan!

KRALJICA (*oduševljeno*): Pa to je sjajno. Slušam!

OTAC: Konačno!

(Otac šapće Kraljici, čuje se tek svaka peta riječ.)

OTAC (*mrmrljajući*): ... namamiti i onda... razotkriti... sigurno ima... dovesti ovamo... ako ne bude išlo... odalapati... jako dobro... petama vjetra jer... te mutikaše... sretan kraj... paziti dobro da se ne ponovi... razumjeli... Pazite, jer ako zabrljate, kraljeviću nema pomoći, jasno?!

KRALJICA: Jao meni!

OTAC: Onda smo se dogovorili?

KRALJICA: Da... jesmo!

OTAC: Odlično! AKCIJA! KRENI!

(Glazba.)

(Otac odlazi.)

KRALJICA (*sjeda na prijestolje i glasno plače*): Joooj ! Jooooj! Joooj!

(Dolazi Dvorska dama.)

DVORSKA DAMA (*iznervirano*): Kakvo je to cmizdrenje, joj! Kraljice, iskrivit će vam se usta, rastopiti šminka, dobit ćete bore, a ja ću oglušiti! Zašto toliko urlate?!

KRALJICA: Nesretna sam!

DVORSKA DAMA: No, to nije ništa novo. Vi ste uvijek nesretni! Ali zašto plačete?

KRALJICA: Mene nitko ne voli!

DVORSKA DAMA: Vi ste kraljica!

KRALJICA: Pa i kraljica želi biti voljena!

DVORSKA DAMA (*bahato*): Zašto? Da sam ja, recimo, kraljica, bilo bi mi svejedno voli li me itko... Sve dok bih imala sve te dragulje, haljine, kočije, vitezove... Bilo bi mi posve svejedno voli li me itko....

KRALJICA (*lukavo*): Recite mi, što mislite... Savjetnik Tevetikus... Voli li me savjetnik Tevetikus, barem malo?

DVORSKA DAMA (*začuđeno*): Savjetnik Tevetikus? Voli li vas? Kraljicu? Zašto?

KRALJICA: Vi to sigurno znate... Stalno ste s njim... Sigurno ste mu najbolja prijateljica...

DVORSKA DAMA (*zbunjeno*): Ja... mislila sam...

KRALJICA: Dođite... šapnut ću vam svoju najveću tajnu: ja sam smrtno zaljubljena u savjetnika Tevetikusa, ali mislim da on mene uopće ne voli... ni najmanje...

DVORSKA DAMA (*očajno*): Vi? U savjetnika? Zaljubljeni?... O ne!... Oprostite...

(Dvorska dama počinje plakati.)

KRALJICA: Eto, znala sam, ne voli me... Sada sam i vas natjerala u plač!

(Kraljica nastavlja urlati hineći plač. Dvorska dama odlazi iskreno plačući. Dolazi Dvorjanin 1 i nakloni se Kraljici.)

KRALJICA: Jeste li čuli?

DVORJANIN 1: Što, Vaše Veličanstvo?

KRALJICA: Onog vašeg prijatelja, drugog dvorjanina, savjetnik Tevetikus proglasio je vitezom.

DVORJANIN 1 (*bijesno*): Njega? Zašto njega?

KRALJICA: Jer mu je pomogao uništiti zvončice!

DVORJANIN 1 (*razjareno*): On? Kako da ne... Ma vidi, molim te... Njega je proglasio vitezom?... A ja? Sada će on vidjeti? Gdje je?

KRALJICA: Tamo!

(Dvorjanin 1 odlazi nalijevo, a zdesna dolazi Dvorjanin 2. Kraljica dalje nastavi urlati. Dvorjanin 1 gestom pita što joj je, a ona ga gestom potjera pa nastavi urlati. Dolazi Dvorjanin 2.)

DVORJANIN 2 (*hinjeno zabrinuto*): Kraljice, mila Kraljice... imam ja još sjemenki... evo... Zašto toliko urlate, pa mrkla je noć?... Probudit ćete cijelo Kraljevstvo...

KRALJICA: Kako da ne urlam kad sam upravo saznala da mi vaši prijatelj radi o glavi. I meni i vama.

DVORJANIN 2 (*začuđeno*): Moj prijatelj?

KRALJICA: Da, onaj s kojim ste stalno družite... onaj što se pretvara da vam je prijatelj... prvi dvorjanin... Spetljao se s onim strancem...

DVORJANIN 2 (*uplašeno*): Sa strancem?

KRALJICA: Da, s onim što se motao ovuda... Sjećate se?

DVORJANIN 2: Onaj što ga je savjetnik Tevetikus protjerao?

KRALJICA: Da, ali upravo sam saznala da se vratio... Vaš prijatelj mu je obećao pomoć... Žele me svrgnuti s prijestolja i zauzeti Kraljevstvo...

DVORJANIN 2: Kad to savjetnik Tevetikus čuje!

KRALJICA: Idite i smjesta mu to priopćite!

DVORJANIN 2: Idem.

KRALJICA: I čuvajte se lažnih prijatelja!

(Dvorjanin 2 hita kroz mrak.)

(Otac budi Dječaka na rubu Kraljevstva. Kraljica sjedi na prijestolju i nervozno lupka po rukohvatu.)

OTAC: Jesi li se odmorio?

DJEČAK: Ja ovdje više ništa ne razumijem... Ta tvoja priča je tako zapetljana...

OTAC: Ništa se ti ne brini...

DJEČAK: Kraljica malo plače, onda priča neke gluposti... Otkad ona voli Tevetikusa?

OTAC: Ma ne voli ga, ali ga zato voli Dvorska dama... i sada će biti ljubomorna na Kraljicu...

DJEČAK: Aha... A kada je to Tevetikus Drugog dvorjanina proglasio vitezom?

OTAC: Ma nije ga proglasio vitezom, ali Prvi dvorjanin će sada biti ljubomoran na njega...

DJEČAK: A ti? Kada si se ti to urotio s tim Prvim dvorjaninom?

OTAC: Pa nisam, ali ako ih sve lijepo međusobno posvadimo, lakše ćemo ih pobijediti.

DJEČAK: Ti si, dakle, stvarno odlučio izabrati ženski završetak priče.

OTAC: Nije to nikakav ženski završetak nego muški i te kako muški... odlučan, borben, opasan, glasan, lukav....

DJEČAK: Ali sretan!

OTAC: Imaš li što protiv?

DJEČAK: Nemam!.

OTAC: Odlično, hajdemo onda. Jutro je i moramo na dvor. Očekuju nas.

DEVETI PRIZOR

(Glazba.)

(Kraljica šeće dvoranom. Ulaze Dvorjanin 1 i Dvorjanin 2 i stanu jedan nasuprot drugoga neprijateljski uzdignutih helebaradi. Dolazi Tevetikus Okruglus. Nasmiješen je i otvoreno prilazi Kraljici s grančicom zvončića.)

TEVETIKUS *(opušteno):* Za vas... mila moja... znam koliko ih volite...

KRALJICA *(prenaglašeno ljubazno):* Oh, hvala vam... dragi moj...

(Dolazi Dvorska dama. Ljutito gleda Tevetikusa. On skreće pogled. Kraljica je zove k sebi.)

KRALJICA: Dođite, mila moja, sjednite tu pokraj mene i savjetnika Tevetikusa. Vi ste naša najbolja prijateljica, zar ne?!

DVORSKA DAMA: Ja... *(Šmrca.)*

(U dvoranu ulaze Dječak i Otac. Dvorjani okreću glave, ali se boje okrenuti i helebarde jedan od drugoga.)

(Kraljica ustaje. Tevetikus i Dvorska dama se pogledavaju. Dvorjani se mršte jedan na drugog i lupkaju helebardama koje drže u rukama visoko iznad glava.)

KRALJICA: Ja, Vilhelmina od Zvončića, kraljica vjekovnog Kraljevstva Zvončića, iza sedam gora, sedam mora i sedam nečega što nikada nisam vidjela jer se nikada nisam maknula izvan granica svoga Kraljevstva... Dakle, ja, najvažnija među važnima, objavljujem sretan kraj ove priče!

TEVETIKUS *(oduševljeno plješće):* Bravo! Bravisimo! Draga moja, mila kraljice!

KRALJICA (*ne osvrćući se na Tevetikusa*): Kao prvo, savjetnik Tevetikus gubi sve titule, prestaje biti savjetnik i mora smjesta skupiti sve svoje krpice i otići iz Kraljevstva Zvončića!

TEVETIKUS (*iznenađeno*): Molim? Ali mislio sam da me volite? Mislio sam da ću postati kralj! Mislio sam da ćemo se sada vjenčati! Tako su mi rekli!

DVORSKA DAMA (*plane*): Lažljivče najobičniji! Meni si rekao da ćeš se sa mnom oženiti, da ćeš mene učiniti kraljicom... da će ona otići i da ćeš ti biti kralj!

KRALJICA: Kako ste to mislili da ću ja otići?

DVORSKA DAMA: Rekao je da ćete poludjeti kada izgubite to derište i da ćete onda otići, a ako ne odete sami, da će se on pobrnuti da vas proguta crni mrak...

TEVETIKUS: Molim? Kako? To nije istina... Ja nisam... Kraljice, nemojte vjerovati ljubomornoj ženi... Ja nisam nikada radio o vašoj glavi...

DVORJANIN 1 (*ljutito*): Da, mo'š mislit kako nisi... A zašto si onda stalno govorio kad postaneš kralj da ćeš mene i onog tamo mog nekadašnjeg prijatelja proglasiti vitezom? Al' onda si samo njega, i to prije reda proglasio vitezom, a mene ste mislili namagarčit!

DVORJANIN 2: Kakav vitez?... Tko je ovdje vitez?... Ja nisam nikakav vitez, ali ti si prodao dušu vragu...ovom tu što je došao svrgnuti Kraljicu i preuzeti prijestolje...

DVORJANIN 1: Ti si sa Tevetikusom odlučio svrgnuti Kraljicu i uzeti joj prijestolje.

DVORJANIN 2: I ti si to namjeravao učiniti!

DVORJANIN 1: Laž!

(*Dvorjani križaju helebarde.*)

KRALJICA: Dakle, vi ste, prijateljice moja, mislili da ćete zasjesti na ovo moje prijestolje?

DVORSKA DAMA: Ja sam samo zaljubljena žena...

KRALJICA: Zaljubljena u dragulje, haljine, kočije i vitezove... sjećam se...

TEVETIKUS: Da, ona je obična spletkarica... Stalno vas je uhodila i meni prenosila što je čula i vidjela...

KRALJICA: To znači da i nju trebam protjerati zajedno s vama.

TEVETIKUS: Ma ne mislite valjda ozbiljno.

KRALJICA: Mislim. Vrlo ozbiljno... Vojnici su dobili jasne upute... Ispratit će vas do ruba Kraljevstva... sve četvero.

DVORJANIN 1 I 2 : Zar i nas?

KRALJICA: I vas.

DVORJANIN 1 I 2: Ali zašto nas? Mi smo samo žrtve njihovih spletki?

KRALJICA: Jer ne znate što znači biti prijatelj...

TEVETIKUS (*dograbi Dječaka*): A ne... Ja se ne predajem tek tako... Nisam ja neki šmokljan... Ja sam pravi grubijan!

DJEČAK: Upomoć...

KRALJICA (*prestrašeno*): Pusti ga!

TEVETIKUS: Neću!

OTAC (*nemoćno*): Pusti ga ili ću te?!

TEVETIKUS (*oholo*): Što, što ćeš, kukavico!

KRALJICA: Sve ću ti dati, samo ga pusti?!

TEVETIKUS (*pobjedonosno*): E, to volim čuti. Hoću tvoje Kraljevstvo. A ti lijepo skupi svoje prnje i ovog malog i onog velikog tamo i bježite mi s očiju!

KRALJICA: Dobro, dobro, samo ga nemoj ozlijediti!

OTAC: Ja nisam za nasilje! Nasiljem odgovarati na nasilje nije rješenje!

DJEČAK: Ali kako ćeš me onda spasiti?

OTAC: Ne znam. Razmišljam.

DJEČAK: Dok ti razmišljaš, Kraljica se predaje...

OTAC (*dosjetio se nečega pa vikne*): Tevetikusa nitko ne voli!

KRALJICA (*iznenađena izjavom*): Molim?

DJEČAK (*razočarano*): Kakva je to glupost?!

OTAC (*odlučno*): Uvijek si bio grozan, grub, nasilan, još kao dječak... Čak je i tvoja mama govorila da ne zna kako te itko može voljeti!

KRALJICA (*s nevjericom*): Ma nije moguće! Kakva je to majka?

TEVETIKUS (*tužno*): Moja, da ... (*ljutito*) Ali baš me briga... kome treba ljubav!
Ja ću biti kralj!

DVORSKA DAMA: A ja Kraljica i ako hoćeš, onda ću te i voljeti!

TEVETIKUS: Može!

KRALJICA (*sažaljivo*): Jadničak... Da sam barem znala...Trebala sam te bolje paziti... Znaš, u početku si mi bio jako simpatičan, mislim da sam te čak i voljela...

TEVETIKUS (*s nevjericom*): Molim? Voljela... mene... zašto?

KRALJICA (*nježno*): Zbog tog tvog okruglastog nosa i tih malih buhtlastih prstića i, da znaš, u početku kada si tek došao u dvorac, znao si pričati tako uzbudljive priče... baš sam te voljela slušati....

TEVETIKUS (*tužno*): I ja sam sve sam upropastio?

DVORJANIN 1 (*ljutito*): Ma! Sad mi je stvarno dosta! Ja sam vas volio! Stvarno! Kao tatu! A vi ste me prevarili!

(Tevetikus počinje plakati. Pušta Dječaka, koji otrči Kraljici. Dvorska dama odmahuje rukom. Tevetikus odjednom uzima odbačenu helebardu i nasrće na Oca.)

TEVETIKUS: Ti si za sve kriv! Da ti nisi došao, svega ovoga ne bi bilo! Ti si kriv!

(Otac uzima drugu helebardu i bori se s Tevetikusom gurajući ga prema rubu Kraljevstva.)

DJEČAK (*oduševljeno*): Jupi! Prava viteška borba! Već sam se uplašio da borbe neće biti!

(Dječak navija za Oca, Tevetikus je izguran s pozornice u tamu gledališta. Odlazi. Otac se vraća.)

DJEČAK: Jesi li ga?

OTAC: Tevetikus se više neće vratiti.

KRALJICA: Hvala vam.

(Dječak šapće Kraljici nešto na uho. Ona kimne glavom i odlazi do prijestolja. Sjeda, a Dječak odvodi Oca pred nju. Otac klekne, Kraljica ustaje. U ruci drži nešto kao mač, možda valer ili nešto drugo, dotiče Očeva ramena i glavu i proglašava ga vitezom.)

KRALJICA: Zbog neobične hrabrosti, srčanosti i mudrosti, ja kraljica Vilhelmina od Zvončiča, sa svim svojim kraljevskim ovlastima, oca Pavu proglašavam Vitezom otvorena srca. Ustani, viteže!

DJEČAK: Jupi! Ovo je stvarno bilo *cool*!

OTAC: Misliš?

DJEČAK: Malo je ženskasto, ali neka ti bude!

OTAC: A što tebi nije ženskasto?!

KRALJICA (*Dvorjanima i Dvorskoj dami*): A što vi čekate? Uzmite svoje krpice i da vas više ne vidim... Odlazite! Nitko ne treba lažne prijatelje!

(Dok ostali odlaze s pozornice, Dječak i Otac sjedaju na prevrnuti hladnjak pored gume koja glumi zdenac...Otac se poigrava smotanom čarapom kao žabicom i krekeće... Dječak se smiješi.)

OTAC: Nije bilo loše, ha?

DJEČAK: Znaš, ispao si baš pravi frajer!

OTAC: Jesam li?

(Dolazi Policajac. Gleda uokolo i vrti nezadovoljno glavom. Posvuda je strašan nered. Glomazni otpad razvučen je na sve strane.)

POLICAJAC (*gundža*): Što je ovo? Jeste li vi ovo razvukli? Što to radite, ljudi? Pa ovo je... Kakav je to način? Je l' vi tako i kod kuće? Jadna vam majka ako i kod kuće radite takav nered... Koliko smeća... Što sve ljudi imaju po kućama... Da mi je znati gdje sve to drže... Hej, vas dvojica...Vama govorim! Ovamo!

DJEČAK: Tata, možda je vrijeme da brišemo doma!

OTAC: I meni se čini... mama će nas, bogme, lijepo naribati!

DJEČAK: Mama nam je sada manji problem. Mislim da se ovaj policajac sprema napisati nam kaznu zbog svega što smo ovdje učinili!

OTAC: Ali samo smo se igrali!

DJEČAK: I baš je bilo zabavno!

OTAC: Je! A sada brišimo!

(Uzimaju dječakovu školsku torbu koja je cijelo vrijeme ležala pokraj klupe i odlaze trkom, ali smijući se.)

POLICAJAC (*ljutito dovikuje za njima*): Ma kakav je to red! I to još odrastao čovjek... da su djeca, ali on, klippan jedan odrasli, tako učiti djecu da razvlače smeće okolo... A čega tu sve ima?... Vidi, vidi, kakva zgodna fotelja... kao kraljevsko prijestolje... ah ...

(Policajac sjedne u fotelju pa pogleda prema drvenoj vješalici za kapute koja stoji poput stražara uz prijestolje.)

POLICAJAC: A ti stražariš, ha?! Ajde, dobro! (*Okrene se publici, namigne*) I to je sve narode! Kraj!

(Glazba.)

KRAJ

